

Вечірня подорож Сарнами : фантастична утопія під нами

Чи не кожен із нас хотів би побачити з іншого боку ті місця, де буваємо щоденно, відкрити те, чого не бачив ніколи. Намалювати карту зовсім незвичної подорожі, несміливою рукою відхилити завісу таємничості — й побачити серце маленького містечка...

Безперечно, магічність будь-якого міста чи певної точки на карті розкривається із заходом сонця - відкриваються нові грані, призупиняється швидкий рух і душа шукає спокою. Зупиняєшся на секунду, озираєшся, і ловиш себе на безлічі думок.

Відштовхнемось від колій, бо ж Сарни, як-не-як, місто залізничників. Але не від вокзалу, а трішечки раніше. Під великим бетонним мостом, який ділить райцентр на дві сторони — цю і ту. Людей, звичайно, практично ніколи там немає, лише в різні боки роз'їжджаються поїзди з допитливими, сонними, знервованими чи веселими пасажирами. Інколи складається таке враження, що там ти ніби під мостом. Бо ж над головою життя: автомобілі, маршрутки, пішоходи, розмови, емоції, переживання, крики дітей, дзвінки мобільних телефонів — загалом типовий буденний життєвий рух. А ти сидиш внизу, як спостерігач, окрема частинка іншого життя, і думаєш про своє. Ніщо й ніхто там не відволікатиме. Незримим дотиком обпалюєш незвідану глибочінь і відкриваєш розуміння чогось глибшого та таємного. Тремтливим серцем прислухаєшся до гамору, світу й чуєш пісню маленької провінції, зачаровує своїм динамізмом вдень і незвичним спокоєм увечері. Ніжною душею заглядаєш у безмежний навколишній світ і пізнаєш... себе.

Куди піти далі, що побачити цікавого — вишити було важко. Чомусь хотілося сховати вас від шуму, якого вистачає в усіх містах, ести глибоко-глибоко, щоб світ зачекав, тривожив, а дав відпочити, відчути глибочінь Сарненщини - незвідану та відому, мовчазну та стоголосу, безмежну, меншу за макове зернятко, монотонну й багатолику.

Важко сказати, яким є моє місто насправді. З-під мосту крутими кам'яними, оброслими мохом східцями все ж піднімаємось «на світ», щоб рухатися далі. Спустившись, крокуємо вперед. І ось здалеку видніється меморіал... Постамент, збудований багато років тому, навіює якусь невимовну тугу. Могила невідомого солдата... Дивишся на вічний вогонь. Що ми знайдемо в його мерехтливій силі, там, де, як сестри, обнялися реальність та ілюзія, правда та вигадка, світло та морок? Задуматись над цим варто кожному...

Далі — парк. Кожен із них у нашому місті особливий і самотній. Цей - Комсомольський. Чому його так назвали, достеменно невідомо. Наче замислившись, стоять сумні і мовчазні дерева. Поміж них де-не-де блукають закохані пари, але й на самоті завжди затишно та приємно пройтися поміж розлогих старих дерев, слухаючи навколишню рухливу музику, розмірковуючи про своє. Його інтригуюча таємничість заворожує, його безмежна досконалість зводить з розуму. Чи, навпаки, підносить до досягнення істини? Приємно, що вмісті є чудові, зелені паркові насадження, де відчуваєш себе частинкою не лише шаленого життя, а й природи. Згадати тут доречно й ще один парк — Залізничників — в якому по-сучасному обладнаний фонтан, є доріжки та нові зелені насадження. Він широко відкриває свої зелені обійми для кожного жителя та гостя райцентру, закликаючи відпочити в тіні могутніх старих дерев, відчути хлюпінт холодної води та прижмурити очі від сяйва куполів Свято-Покровського кафедрального собору.

Та все ж, повертаючись на «ту сторону», крокуючи все далі й далі вуличками чудового поліського містечка, натрапляємо на цікавий комплекс споруд. Колишній ДСААФ., нічний клуб Товариства сприяння оборонні України). Навіть не віриться, що колись вихідці цієї структури підкорювали небо: стрибки з парашутами, вільні падіння... Аж дух перехоплює! Лише б уявити собі! Зараз там, на жаль, парашутистів не зустрінемо. Залишилася лише автошкола. Та подорож має продовжуватись далі, звертаючи до одного

з найкращих місць у Сарнах — державного підприємства «Сарненський лісгосп». Унікальний комплекс лісових насаджень радує око в будь-яку пору. Охайна, акуратна територія, висипані щебенем доріжки, підстрижені газони. А ще, навесні там розцвітають магнолії — дерева-кущі ну просто з гігантськими запашними, ніжно-білими та рожевими квітами. Повірте, такого дива не знайти ніде! Ростуть вони лише в теплих країнах і в ботанічних садах Криму. Сарненські ж лісівники зуміли «приручити» ці рослини на території лісгоспу! А все завдяки їхній майстерності, кропіткій праці та любові до природи. Це, як на мить поринути в казку, пройтися поміж дерев, прислухатися до шелесту вітру, співу пташок, помітити білочку й зловити останній промінь сонця...

Десь угорі перегукуються дикі гуси. Одразу за кущами, в оточенні густого сосняку розкинувся ставок. Він невеликий, але надзвичайно чистий і прохолодний.

Вечоріє, сонце сідає за виднокрай, останні промені освітлюють все довкола. І ставок, і сосни ніби заливає жовтогаряче світло. Усе набуває нереальних форм і забарвлення. Це захоплює, фантастичне видовище. Міриади перших вечірніх зірок розбурхують уяву. Людське життя — лише мить у порівнянні з їхнім, але що означають навіть десятки мільйонів років для Всесвіту? Це тільки не-! земний подих часу — руйнівного та життєдайного, багатовікового та миттєвого. Що є час у нашому житті? Хто зможе розгадати його суть, яку той ховає за межею думки? Дуже важко збагнути його велич. А ще важче наблизити його.

За лісом знову повертаємося на колії — адже без них не було б і Сарн. Виходимо якраз на вокзал. Перед очима переплітаються шпали, всередині - відлуння гудків поїздів — таке воно, моє місто. Серед базальтових стін старого вокзалу різко виділяється помаранчева новобудова — це нове приміщення адміністрації залізниці. Так, Євро-2012 не минуло й Сарненщину. Та головне — зберегти самобутність міста, коли намагаємось іти в ногу з часом. Це ж історія, а без неї - ми ніхто. Де ми зараз і де опинимось за мить? Яка сила змусить нас стримати свій шалений рух? Куди рушати далі - вибір за вами. Простір... Він є скрізь і ніде. Переплітаючись з часом, він породжує рух. Грандіозний і водночас непомітний, наповнює все і вся...

Різні люди дивляться на світ і навколишнє з різними почуттями. Науковці - сподіваючись на відкриття, закохані — в пошуках щасливої зірки, діти — в очікуванні дива, віряни — з надією на спасіння. Кожне місто — то вікова скарбниця. Загадкове, як лабіринт Мінотавра, незвідане, як людська душа. Певно, в майбутньому Сарни розкриють нам іще багато таємниць і поставлять ще більше запитань. Можливо, фантастична утопія перебуває просто під нами? Варто лише поглянути вниз, вгору, навколо? Можливо ми ще не готові її побачити?...

Світлана Куропій